

Ἡ ἔννοια τῆς ἀποδεσμεύσεως τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβου-
λίας εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀποτίμησιν τῆς ἐργασίας, εἶναι,

ΤΑ ΚΑΤΩΤΑΤΑ ΟΡΙΑ

πρέπει νὰ εἶναι, ὅτι
τὸ Κράτος δὲν εὐρίσκει
ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψε-
ως οὐδὲν κώλυμα εἰς
τὸ ν' ἀμείβεται πλήρως

ὁ ἐργαζόμενος. Τοῦτο σημαίνει ὄχι πλέον μισθοὶ ἀνάγκης, οὔτε μισθοὶ ἐπιβιώσεως, ἀλλὰ ἀποτίμησις καὶ ἀντάμειψις τῆς ἀποδιδομένης ἐργασίας. Σημαίνει ἐπίσης μισθολογία ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐργαζομένου καὶ πρὸς τὸ ὕψος τῆς εὐημερίας τῆς ἐπιχειρήσεως. Δικαιότερα βάσις δὲν ὑπάρχει ἀπὸ αὐτὴν. Καὶ εἰς, ὁ σοβαρότερος, λόγος δυσφορίας διὰ τὰ μέχρι σήμερον ἰσχύοντα, ἦτο ὅτι αἱ ἄνευ κεφαλαίων καὶ καταθέσεων Τράπεζαι, ἐπλήρωναν καὶ πληρώνουν ὑψηλὰ μισθολογία, ἐνῶ ἀκμάζουσαι βιομηχαναίαι καὶ ἐπιχειρήσεις κατηναγκάζοντο εἰς μισθολογία πείνης. Αὐτὴ ἡ κραυγαλέα ἀνισότης θαυμάσια ἤμπορεῖ νὰ ἐξοβελισθῇ ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ζωὴν. Ἄς λάβουν τὸ μερίδιόν των οἱ ἐργαζόμενοι ἀπὸ τὴν εὐημερίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, διότι τοὺς ὀφείλεται. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεκαλέσθησαν ἐπιμόνως πολλοὶ ὡς ἐπιχείρημα, ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως, ὅτι δὲν ἐπρονόησε πρὸ τῆς ἄρσεως τῆς διατιμήσεως ἐργασίας νὰ ἀναπροσαρμόσῃ τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων καὶ μισθῶν, χρήσιμον εἶναι νὰ ὑπομνησθῇ, ὅτι ἀκριβῶς ἡ μεροληπτικὴ καὶ ἄνιστος εὐνοια ὑπὲρ τῶν «κατωτάτων», ἡ ὁποία ἐδέσποσε καθ' ὅλην τὴν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως περίοδον, μᾶς περιήγαγεν εἰς τὸν ἐξῆς τραγέλαφον. Κατώτατοι μισθοὶ καὶ κατώτατα ἡμερομισθία, συντελεστῆς τὸ πεντακοσιαπλάσιον τοῦ προπολεμικοῦ καὶ ἄνω. Μέσοι καὶ ἀνώτεροι, συντελεστῆς τὸ 250πλάσιον καὶ 200πλάσιον. Καιρὸς λοιπὸν νὰ τερματισθῇ ἡ ἰσοπεδωτικὴ ἀτιμία.

Ἐργαζόμενοι καὶ ἐργοδοταὶ ἔχουν χρέος νὰ ἐκτιμήσουν κατ' ἀξίαν τὸ γεγονός, ὅτι σημαντικὸν μέρος τῆς οἰκονομικῆς των ἐλευθερίας ἀνεκτήθη μὲ τὴν κυβερνητικὴν ἀπόφασιν. Ἄς προσπαθῆσουν νὰ κάμουν χρῆσιν τόσον κα-

ΑΝΑΚΤΗΣΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

λήν, τόσον ὠφέλιμον, διὰ τὴν παραγωγὴν κατὰ πρῶτον λόγον καὶ κατὰ δεύτερον διὰ τοὺς ἐργαζομένους καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις, ὥστε ν' ἀποδειχθῶν ἄξιοι τοῦ ἀποκτήματος. Εἴπομεν διὰ τὴν παραγωγὴν, διὰ τοὺς ἐργαζομένους καὶ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἀφήσαμεν ἀμνημόνευτον τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ὄχι ἐξ ἀγνοίας, ἀλλὰ διότι οὔτε τῶν ἐπιχειρήσεων οὔτε τῶν ἐργαζομένων, οὔτε τῆς παραγωγῆς τὸ συμφέρον νοεῖται, ἀσχέτως καὶ ἐκτὸς τοῦ συμφέροντος τοῦ συνόλου. Παρῆλθον οἱ καιροὶ κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνεξέλεγκτος αὐθαιρεσία τοῦ οἰκονομικῶς ἰσχυροῦ κατεδυνάστευε τοὺς ἐργαζομένους καὶ τὴν Κοινωνίαν. Σήμερον τὰ πάντα συγκλίνουν εἰς τὴν ἰσοστάθμισιν τῆς ἀνταμοιβῆς τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν, εἴτε περὶ ἐργαζομένων πρόκειται εἴτε περὶ ἐπιχειρηματιῶν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον, τοῦτο καὶ

ὅταν, πρῶγμα σπάνιον, δὲν κατορθώνει· ν' ἀμύνεται ἐπι-
τυχῶς, τὸ ἴδιον, προστατεύεται διὰ τῆς παρεμβάσεως τοῦ
Κράτους. Καὶ ὑπάρχει ἐδῶ ἄλλη πηγὴ δέους, ἱκανὴ νὰ
συνετίζη τοὺς ἀσυνέτους καὶ νὰ νουθετῇ τοὺς ἐγωϊστάς.
Ἐπὶ τὸν ἄλλον οὖν ὅλον αἱ προϋποθέσεις διὰ νὰ μὴν ναυ-
αγήσῃ ἢ ἀνακτηθεῖσα ἐλευθερία.